

V spominski knjigi.

Imena in zopet imena,
Kjerkoli to knjigo odprém!
Zgolj tujci . . . ne, evo mi znanca,
Začuden obstanem pri njem!

Bog živi te, mladi prijatelj!
Glej, dôkaj minulo je let,
Kar nisem te videl — zdaj sézi
V rokó mi prijateljsko spet!

Vse kaže se bistro mi v duhu . . .
Mladič brezskrben, vesel,
Med svet si namerjal korake,
Živeti šelè si začel.

Živeti! Kakó te poslušam,
Na ustnih igrá mi nasmeh —
Kakó li povest je nebeška
O lepih, o blaženih dneh!

Za tabo zgolj rádost in sreča,
Pred tabo življenje svetló —
Oh, lahko navdušeno zrló
Po svetu je tvoje okó!

In ko te je stèza privedla
V prelepi ta zemeljski ràj,
V spominsko si knjigo i sebe
Radósten zapisal tedaj! . . .

Sèn gine . . . pred máno razgrinja
Resnica vsakdanja se spet . . .
Čemú se budé mi spomini
Iz davno pozabljenih let?

Rad gledam jih vender, saj znanec,
Ki znova mu gledam v obraz,
Ki toli mi sreče odkriva —
Ta znanec, ta znanec sem — jaz! —

A. Funtek.

Šôpku.

Akusno z nitko rdečo
Ti, šôpek, si povít,
Veš li, da v tem nekakšen
Pomèn je tajen skrit?

Pomisli, šôpek drôbni,
Kdo tebe je nabrál,
In kdo povil te z nitko,
Kdo méni te podál!

Pomisli, šôpek, tudi,
Kakó te čislam jaz
Ne nosim li na sreci
Skrbnó te sléharn čas?

In kaj ta nitka rdeča
Pomenja, dobro véš,
Dekléta pa in méne
Ovaditi ne smés!

y.

